

Tato práce se zabývá hypotetickým spojením mezi fenomény caudillismu a populismu. V odborné literatuře je často podobný vztah předpokládán, výraz „caudillo“ se dokonce neformálně vžil do jisté míry jako nelichotivé označení populistů, kteří se snaží povyšovat svou moc nad demokratické instituce. Protože však mezi těmito jevy existují snadno spatřitelné rozdíly, především klíčový vztah ke konceptu „elit“, tato práce má za cíl objasnit jejich vztah. Nejdříve je vytvořen Weberovský ideální typ caudilla, a následně jsou využity 3 případové studie – Argentiny, Dominikánské republiky a Peru – na kterých je zkoumán jak vztah mezi skutečnými historickými caudillos a moderními politiky, tak podobnost mezi ideálem pro nalezení shod a rozdílů v prezentaci, chování a krocích. Každá z vybraných zemí poskytuje jinou zkušenost jak s caudillismem, tak s populismem, nicméně práce zjišťuje, že výsledky jsou překvapivě podobné – Peru dokonce dokládá, že ani není potřeba specifické silné historické osoby caudilla, jakým byli pro Argentinu Juan Domingo Perón a pro Dominikánskou republiku Rafael Leónidas Trujillo a Joaquín Balaguer. V závěru tak dokládá, že nelze tvrdit, že caudillos jsou staří populisté či populisté noví caudillos, nicméně že caudillos svou existencí vytvořili poptávku po roli silného paternalistického vůdce/silné maternalistické vůdkyně, kterou nejlépe uspokojují populisté. Zároveň je názorně předveden fakt, že pro úspěch je nutné využít i populismus, který transformuje roli silného vůdce tak, aby zapadla do moderní politiky – práce ukazuje, že caudillistická hnutí, která nepřemění svůj program a styl do populismu, nemají ve volených demokraciích úspěch, a jsou nahrazeny obdobnými, ale již populistickými hnutími.